

Thái Thượng Cảm Ứng Thiên

Tập 56

Các vị đồng học xin, chào mọi người.

Hôm qua tôi đã nói, ở trong Kinh, Phật dạy chúng ta làm thế nào để chung sống với bạn bè. Phật đã nói năm điều, chúng ta cần phải nhớ kỹ, phải chăm chỉ nỗ lực mà tu học. Đặc biệt là chư vị đồng học hôm nay ở lớp huấn luyện bồi dưỡng. Chúng ta vừa là đồng học vừa là bạn bè, cho nên quan hệ vô cùng mật thiết, là đồng học, đồng chí. Ở trong Kinh giáo nhất định phải học hỏi, trao đổi lẫn nhau, phải cần mẫn nghiên cứu thảo luận, để đôi bên đều được tiến bộ và có thể làm lợi ích chúng sanh.

Hôm qua, tôi nghe Thường Phổ giảng Kinh, thầy giảng đến “tứ duyên”, cách giảng có vấn đề. Phật ở trong Kinh giảng bốn loại duyên này là “*thân nhân duyên, sở duyên duyên, vô gián duyên, tăng thượng duyên*”, ý nghĩa này chúng ta nhất định phải phân biệt cho rõ ràng. “*Thân nhân duyên*” là tất cả chúng sanh mỗi người đều có đầy đủ viên mãn nghiệp nhân của mười pháp giới. Hiện tượng y chánh trang nghiêm ở trong mười pháp giới, đây là “*sở duyên duyên*”. Chúng ta ngày nay tại sao lại có hiện tượng đời sống này? Tại sao mười pháp giới không giống nhau? Dùng cách nói hiện nay của nhà khoa học để nói, tại sao lại có rất nhiều chiều không gian như thế? Đó là do sở duyên duyên khác nhau. Sở duyên duyên vô cùng phức tạp, chúng ta chỉ nói điều quan trọng nhất, đó chính là phan duyên. Sở duyên duyên chính là phan duyên. Ở trong phan duyên đã bao gồm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đây đều là thuộc về sở duyên duyên. Có sở duyên duyên thì liền hiện tướng ngay. Tướng mà chúng ta ngày nay hiện là tướng gì, thì biết sở duyên duyên của mình là gì. Phật và Pháp Thân Đại Sĩ, tướng sở duyên của các Ngài là Nhất Chân Pháp Giới.

Tướng mà chúng ta sở duyên là thập pháp giới, là lục đạo trong thập pháp giới. Cõi người và ba đường ác ở trong lục đạo, đây là sở duyên duyên của chúng ta. Hiện tượng trước mắt, đây là cõi người. Ở trong cõi người lại có mười pháp giới, chúng ta duyên cái gì ở trong đây? Duyên tham sân si, tự nhiên trở thành như vậy, một mảy may miễn cưỡng cũng không có, từng giây từng phút, mọi lúc mọi nơi, khởi tâm động niệm đều là tham sân si, đều là nhân ngã thị phi. Tham sân si mạn là ở trong pháp giới người, duyên bốn pháp giới phía dưới. Tại sao hiện tượng này lại nối tiếp nhau trong một thời gian vậy? Đây là “*vô gián duyên*”. Ý nghĩ này của chúng ta, ý nghĩ sau nối tiếp ý nghĩ trước, duy trì cảnh giới tương tự, đây gọi là vô gián. Nếu như vô gián duyên không còn thì cảnh giới lập tức sẽ chuyển biến. Người đến khi lâm chung, trút một hơi cuối cùng là “*vô gián duyên*” hết rồi. Giai đoạn “*vô gián duyên*” này đoạn dứt rồi thì một giai đoạn “*vô gián duyên*” khác sinh khởi lên, lục đạo luân hồi là như vậy. Cho nên, ba loại duyên này, bản thân đều có đầy đủ, không liên quan gì với cảnh giới bên ngoài. Bạn phải chú ý đến điểm này.

Chúng ta học Phật, sự việc tốt này ở trong pháp giới người, chúng ta duyên pháp giới Phật, sức của duyên này phải mạnh, phải vượt qua tập khí phiền não của mình thì duyên này của chúng ta sẽ không bị gián đoạn. Phật Bồ-tát từ bi gia trì cho chúng ta, môi trường tu học tất cả thuộc về “*tăng thượng duyên*”. Chúng ta gặp được Phật pháp là tăng thượng duyên, gặp được thiện tri thức là tăng thượng duyên, gặp được hoàn cảnh tu học tốt là tăng thượng duyên, có đồng tham đạo hữu tốt cũng là tăng thượng duyên, đây không thuộc về cái vốn đầy đủ ở trong nội tâm của mình. Tất cả cái bên ngoài, toàn bộ là tăng thượng duyên, điều này chúng ta phải phân biệt rõ ràng. Ba loại duyên phía trước này là cái mà bản thân chúng ta có đủ. Cái không thuộc về tự thân có đủ thì toàn là tăng thượng duyên, đều là cái bên ngoài. Các bạn có nghi vấn thì phải hỏi, nhất định phải phân biệt rõ ràng, không được hiểu sai, càng không được giảng sai.

Người biết dụng công và người không biết dụng công có khác biệt nhau rất lớn. Người biết dụng công, ở trong một đời nhất định thành đạo vô thượng. Hôm qua tôi nhìn thấy các bạn có in một tờ giấy **“sống trong thế giới cảm ân”**, in rất đẹp. Chúng ta mỗi ngày đọc một chút, mỗi ngày xem một chút, rất có ích đối với việc tu học của mình. Người ở thế gian thường nói: *“Làm việc đã khó, làm người càng khó hơn”*, nhất là xã hội hiện nay. Người bình thường thiếu đi lời dạy của Thánh Hiền, thuận theo tập khí vô minh phiền não của mình, người như vậy rất khó chung sống, thường xuyên nổi giận với chúng ta. Người biết tu hành thì thấy đây là việc tốt, những người này giúp chúng ta, đây là tặng thượng duyên, thành tựu nhân nhục Ba-la-mật cho chúng ta. Phật ở trong Kinh Kim Cang nói: *“Tất cả pháp thành tựu từ Nhân”*. Bạn có thể buông xả, có thể giữ quy củ, có thể nhẫn nhục, đảm bảo bạn một đời này thành công. Bạn không thể nhẫn thì chắc chắn bạn thất bại. Tôi là một người học giảng Kinh, tôi hiểu rõ những đạo lý này.

Trước đây, tôi ở Đài Trung, dưới hội của lão cư sĩ Lý Bình Nam, tôi đã theo học mười năm. Thầy dạy tôi, đối đãi với tôi thật sự là người có trí huệ cao độ, lúc nào cũng đè nén tôi xuống phía dưới. Đài Trung Từ Quang Đại Chuyên Phật Học Giảng Tọa, tôi phát khởi. Khóa trình buổi giảng, Lý lão sư bảo tôi đến căn phòng của thầy để hỏi ý kiến của tôi, chẳng khác gì nói là *“chúng ta cùng nhau đặt ra”*. Mời những vị thầy nào đến dạy, Lý lão sư đều bàn bạc với tôi. Nhưng khi “Đại Chuyên Giảng Tọa” khai giảng thì thầy không xếp tôi vào. Tôi làm tạp vụ ở trong đây, hay nói cách khác, không cho tôi có cơ hội biểu hiện. Đây là việc tốt, tôi hiểu rất rõ. Nếu như có cơ hội biểu hiện, bạn biểu hiện tốt thì sẽ khiến người ta đố kỵ, biểu hiện không tốt thì người ta sẽ châm biếm, phỉ báng. Thật khó! Mặc dù sống ở Đài Trung như vậy, nhưng sống cũng không hoàn toàn thật dễ dàng. Trong tâm tôi biết rất rõ, nhất định không được phạm một chút sai lầm. Nếu như bạn phạm sai lầm thì bạn sẽ bị khai trừ, bạn sẽ phải xa lìa môi trường này, cơ hội học tập không còn nữa. Chú tâm cẩn thận, mười

năm như một ngày, không nhẫn làm sao được? Không dám đắc tội với một người nào, chung sống với người nói năng nhỏ nhẹ.

Thầy Ngô Uy muốn học giảng Kinh. Tôi đưa thầy đến Úc Châu. Thầy giảng ở Úc Châu rất tốt, mọi người đều rất tán thán, nào ngờ đã cãi vã với người ta. Cãi nhau như vậy thì phải ra đi, người ta khai trừ thầy, không cần thầy nữa. Đây đúng là không hiểu chuyện! Nếu người ta mắng bạn thì phải rửa tai lắng nghe, nếu người ta đánh bạn thì hãy mau quỳ xuống để cho họ đánh. Chúng ta học Phật chỉ có như vậy. Người ta muốn đánh thì ngoan ngoãn quỳ xuống đất để họ đánh. Đợi họ đánh đủ rồi, không đánh nữa thì lại đứng lên. Bị mắng, không mắng lại; bị đánh, không đánh lại, nếu không thì việc học Phật này của bạn đi đến đâu được? Chúng ta tiếp nhận sự lăng nhục của người khác, nhưng bản thân chúng ta nhất định không có ác ý đối với người khác. Chịu oan để cầu toàn, đây là lễ mà nhà Nho nói. Tinh thần của lễ chính là chịu oan để cầu toàn. Cho nên, các bạn thấy trong Lễ Ký, mở đầu thiên thứ nhất là “Khúc Lễ”. “Khúc” là oan ức, đổ oan cho mình. Đây là hiểu được Lễ. Lễ là mình phải biết, không phải để dạy người khác. Chúng ta dùng lễ để đối đãi với người, tuyệt đối không mong người khác dùng lễ để đối đãi chúng ta, tâm của bạn sẽ an ngay, bình ngay. Ta dùng lễ đối đãi người và cũng yêu cầu người dùng lễ đối đãi ta, điều này khó, quá khó! Tại sao vậy? Họ chưa được học, không thể trách họ. Trong Kinh Vô Lượng Thọ, Phật cũng nói rất rõ ràng: “*Tiên nhân bất thiện*”. Không có dạy họ, bạn làm sao có thể trách họ được? Cha mẹ họ không dạy họ, thầy họ không dạy họ, bản thân lại không chịu học nghiêm túc, họ sao có thể hiểu được? Cho nên, mọi hành vi tạo tác của họ thuận theo tập khí phiền não của họ là chuyện bình thường, phải biết đó là người phạm. Người tu hành chung sống với người không tu hành thì người tu hành phải chịu thiệt thòi, phải nhường nhịn. Điều này mới biểu hiện bạn là tu hành. Bạn không nhường nhịn được, vẫn nghĩ muốn trả thù giống như họ, thậm chí là dù không trả thù họ mà xa rời họ, “ta tránh đi là được rồi”, đây đều không phải là thái độ của người tu hành. Bạn là

người tu hành chân chánh thì bạn phải cảm hóa họ trong thời gian dài. Họ đối với ta xấu mấy đi nữa, ta vẫn một mực đối tốt với họ. Mọi người đều có lương tri, đều có Phật tánh, đều có lương tâm, chẳng qua là tập khí phiền não quá nặng, cho nên họ cần thời gian tương đối dài mới có thể quay đầu. Người phiền não nhẹ thì quay đầu nhanh, người phiền não nặng thì quay đầu chậm.

Phật Bồ-tát đối với chúng ta có tâm nhẫn nại, đời đời kiếp kiếp cũng không từ bỏ. Đây là chỗ chúng ta phải học tập. Cho nên tất cả phải vì Phật pháp mà suy nghĩ, phải vì hạnh phúc của chúng sanh mà suy nghĩ. Bản thân chúng ta có thể oan ức một chút, thay Phật làm thêm một chút việc. Đây là công đức chân thật. Chúng ta thử nghĩ, thế gian có mấy người ở trong một đời có thể vì Phật pháp mà phục vụ, có thể vì tất cả chúng sanh mà phục vụ. Cơ hội này quá ít, quá hiếm có. Gặp được cơ hội này, có người đến chướng ngại bạn, đến kiếm chuyện với bạn, khiến bạn thoái tâm, đó là ma chướng hiện tiền. Gặp ma chướng, bạn cần phải có năng lực khắc phục. Phương pháp khắc phục duy nhất là nhẫn nhục Ba-la-mật, cho nên cần phải buông xả kiêu mạn của mình, buông xả tập khí của mình, tùy thuận chúng sanh. Ở trong tùy thuận chúng sanh mà thành tựu sáu Ba-la-mật của mình, đó gọi là công đức. Tùy hỷ công đức là tu như vậy. Cho nên, người biết tu thì cảnh giới bên ngoài đều là tăng thượng duyên tốt. Người không biết tu hành, cảnh giới bên ngoài đều là nghịch tăng thượng duyên, đều khiến bạn sinh phiền não, đều khiến bạn tức giận, đều khiến bạn thoái chuyển. Từ đó cho thấy, cảnh giới bên ngoài không có tốt xấu.

Một bài văn nhỏ tôi in ở đây, “Ngẫu Ích Đại Sư Pháp Ngữ” nói rất hay: “*Cảnh duyên không tốt xấu*”. Cảnh là hoàn cảnh vật chất, duyên là hoàn cảnh nhân sự, không có thiện ác, không có tốt xấu. Tốt xấu khởi từ tâm của mình. Tâm của mình khởi một niệm thiện, thì bên ngoài mỗi người đều thiện, mỗi sự mỗi vật đều thiện, không có gì là không thiện, đều là giúp đỡ ta. Cảnh giới thuận nghịch đều là giúp đỡ ta tu nhẫn nhục

Ba-la-mật. Ở trong thuận cảnh thì không tham luyến, nghịch cảnh thì không sân giận. Thuận cảnh, nghịch cảnh, người thiện, người ác hiện tiền, biết rất rõ ràng, biết rất minh bạch, không ngu si, thì có cảnh giới nào không phải là tăng thượng duyên tốt chứ? Chỉ xem chúng ta có thể chuyển một niệm này trở lại được không? Đây là quan trọng hơn hết. Bản thân chúng ta đời này có thể thành tựu hay không, mấu chốt là ở chỗ này. Phải học cái gì cũng có thể nhận được. Nói lời thành thật, sống trong nghịch cảnh nghịch duyên đã khó, mà sống trong thuận cảnh thiện duyên càng khó hơn. Ở trong thuận cảnh thiện duyên không có một mảy may tâm tham ái khó hơn nhiều so với rơi vào nghịch cảnh. Cho nên, người Tiểu Thừa học từ trong nghịch cảnh, học ở trong khổ hạnh. Bồ-tát Đại Thừa học từ trong thuận cảnh. Trước tiên từ nghịch cảnh chuyển thân để tu lại trong thuận cảnh. Thuận - nghịch hai bên đều không dính nhiễm nữa thì bạn mới có thể vượt thoát mười pháp giới. Phật ở trong Kinh nói đạo lý này rất rõ ràng, rất minh bạch. Hơn nữa, Bồ-tát làm mẫu cho chúng ta thấy. Tôn giả Ca-diếp tu khổ hạnh, Thích-ca Mâu-ni Phật thị hiện tu khổ hạnh, dạy người sơ học. Chỗ mà Thiện Tài Đồng Tử thị hiện là thuận cảnh, là Bồ-tát Đại Thừa. Ở trong thiện duyên thuận cảnh như như bất động, cái mà Tông môn gọi là “*đi qua một rừng hoa, không chạm một chiếc lá*”, cái tâm này của Bồ-tát Đại Thừa mới thật sự đạt đến thanh tịnh, cảnh giới thuận nghịch hiện tiền, không có gì là không thanh tịnh bình đẳng.

Bản thân chúng ta thành công rồi, [nếu gặp] người có duyên, thế nào gọi là người có duyên? Người chịu nghe, chịu tin, hiểu được, hành được là người có duyên. Người có duyên thì nhất định phải giúp đỡ họ. Người không có duyên thì sao? Không có duyên thì trong tâm [chúng ta] thường xuyên quan tâm, cứ từ từ, đến khi nào họ chịu quay đầu thì đến lúc đó giúp đỡ họ. ***Tin được, hiểu được, hành được, đó gọi là quay đầu.*** Ba điều kiện này không đầy đủ, là hiện tại thời tiết nhân duyên chưa chín muồi. Từ từ đợi, chư Phật Bồ-tát có tính vô cùng nhẫn nại, đợi vô lượng

kiếp cũng không sao cả. Cho nên, mọi việc không thể vội vàng gấp gáp, nhất định phải nhận rõ thời tiết nhân duyên. Thời tiết nhân duyên chưa chín muồi, miễn cưỡng không được. Miễn cưỡng thì trái lại sẽ trì hoãn nhân duyên này thêm mà thôi. Thật sự có tâm từ bi, nhất định biết cái gì gọi là hằng thuận chúng sanh, tu tùy hỷ công đức như thế nào. Cho nên, đồng học ở chung với nhau phải học hỏi lẫn nhau, phải tham vấn lẫn nhau. Ý nghĩa bất sanh bất diệt này hôm qua cũng chưa giảng rõ ràng, còn phải hạ công phu. Cái này chúng tôi ở trong các buổi giảng thường nói là “*nghe nhiều, nghiên cứu nhiều*”, các đồng học cùng nhau thảo luận nhiều, làm nhiều nghiên cứu thảo luận.

Động đất lớn ở Đài Loan, từ hôm qua đến sáng hôm nay đã đăng tin rất nhiều. Mọi người đều biết đây là một tai nạn rất lớn, mỗi người nghe thấy đều vô cùng hoang mang sợ hãi. Giống ở Thổ Nhĩ Kỳ cũng xảy ra tai nạn như vậy, gần như cùng một thời gian. Số người tử vong còn nhiều hơn rất nhiều lần so với Đài Loan. Những chỗ này khiến chúng ta cảm nhận thật sâu sắc, Phật ở trong Kinh nói cho chúng ta biết: “*Mạng người vô thường, quốc độ mong manh*”. Động đất thời gian chỉ có mấy phút, chúng ta nhìn thấy những tin tức rất thê thảm, có rất nhiều gia đình cả nhà đều tử vong chỉ trong thời gian mấy phút. Tai nạn giống như thế này có thể là vừa mới bắt đầu. Trước đây chúng tôi có xem qua một tài liệu của Thiên Chúa Giáo, tài liệu mà họ lưu hành trong nội bộ về dự đoán tai nạn, dự đoán động đất lớn toàn cầu xảy ra liên tục trong 24 giờ. Thời gian chỉ mấy phút mà đã tạo thành tai nạn lớn như thế này, nếu động đất lớn 24 giờ, có thể toàn bộ thế giới đều bị hủy diệt cả. Chúng ta sinh vào thời đại này, cần phải có tâm cảnh giác cao độ.

Làm sao xử trí ổn thỏa tốt đẹp nhất đây? Nhất định phải tuân thủ lời dạy của Phật, y giáo phụng hành, từ bên trong nội tâm đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện, không nên dính tướng. Sống chết không đáng sợ, cái đáng sợ là sau khi chết rồi sẽ đi về đâu. Phật ở trong Kinh điển đem tình trạng của

vũ trụ nhân sinh giảng cho chúng ta vô cùng thấu triệt, vô cùng sáng tỏ. Tai nạn từ đâu mà ra vậy? Do nghiệp lực chiêu cảm. Chúng tôi ở trong các buổi giảng thường hay nhắc nhở, tâm tham chiêu cảm nạn nước. Trong rất nhiều lời tiên đoán, dự đoán, tương lai nước biển sẽ dâng cao, băng ở Nam - Bắc cực bị tan chảy, nước biển sẽ dâng cao 50 mét, toàn thế giới khu vực ven biển thủy đều bị nhấn chìm. Phật nói cho chúng ta biết, đó là do tâm tham tạo thành. Nạn lửa là do sân hận tạo thành. Tâm địa chúng ta đều là lửa; tâm địa của người Thế giới Cực Lạc là lưu ly, là mát mẻ, vậy liền thấy được hai thế giới không như nhau. Tại sao tâm địa của người Thế giới Cực Lạc mát mẻ vậy? Tâm người bên đó không có tham sân si. Tâm người Thế giới Cực Lạc là giới định huệ. Tâm người trên thế giới này của chúng ta là tham sân si, cho nên chiêu cảm hoàn cảnh y báo là lửa. Núi lửa bùng phát, các mảng lục địa trên bề mặt trái đất chuyển động, tạo thành tai nạn lớn cho toàn thế giới, lửa ở trong đất phun ra bên ngoài. Ngu si chiêu cảm đến nạn gió. Ở trong tâm chúng ta bất bình, bất bình thì chiêu cảm động đất. Phật ở trong Kinh nói cho chúng ta biết, nguyên nhân căn bản của tai nạn từ đâu mà ra. Đây là điểm mà ngày nay nhà khoa học vẫn chưa nghiên cứu đến. Khoa học chỉ giới hạn trong hiện tượng vật chất, không có nghiên cứu hiện tượng của tâm lý.

Vật chất do đâu mà có vậy? Là từ trong tâm biến hiện ra. Tông Pháp Tướng Duy Thức trong nhà Phật nói về điều này vô cùng thấu triệt. Bất kỳ một người nào, bất kỳ một động vật nào, mạng sống cũng đều liên kết thành một thể với tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới, là liên quan mật thiết. Cho nên, sống chết không đáng sợ, cho dù chúng ta không may gặp phải tai nạn, tâm nhất định phải định, tuyệt đối không được hoảng loạn, lúc này là bước ngoặt quan trọng nhất, câu "*A Di Đà Phật*" không được quên. Nếu có thể ở trong khoảng một sát-na này, bạn không quên Phật hiệu, bạn không hề sợ hãi thì bạn nhất định được sanh Tịnh Độ. Đây là sự lựa chọn hàng đầu, sự lựa chọn thù thắng nhất, chúng ta phải biết. Ở trong tâm nếu có sự chuẩn bị này, trong mười pháp giới, chúng ta chọn

pháp giới Phật. Vì vậy, tuyệt đối không được mảy may tham luyến thế pháp.

Chúng tôi ở trong các buổi giảng thường kính khuyên mọi người, phải làm người tốt thì mới có thể làm Phật, làm người ác là không tương ưng rồi. Người ác thì tương ưng với ba đường ác. Bắt đầu làm người tốt từ đâu vậy? Phải buông xả tự tư tự lợi, phải buông xả ái dục, phải buông xả thị dục (thị là ưa thích), phải buông xả ý niệm khồng chế đối với tất cả người, việc, vật. Ý niệm còn không có thì bạn chắc chắn sẽ không có hành vi rồi. Ý niệm là mê hoặc, hành vi là tạo nghiệp. Nhất định phải buông xả hành vi chiếm hữu đối với tất cả người, việc, vật thì chúng ta vãng sanh Tịnh Độ thuận buồm xuôi gió, một mảy may chướng ngại cũng không có.

Tất cả tội nghiệp, chúng ta thấy trong Cảm Ứng Thiên giảng về ác báo nhiều như vậy, đây là nêu ví dụ thuyết minh. Chúng ta học rồi, suy nghĩ kỹ một chút, điều nào chúng ta không có phạm? Đã phạm lỗi lầm cực nặng mà tự mình thật sự không biết, đây gọi là mê hoặc điên đảo, gọi là ngu si. Cho nên chúng ta đoạn ác tu thiện, sửa chữa lỗi lầm, nhất định phải bắt đầu làm từ không lừa mình, không dối người. Trong Kinh Kim Cang Bát Nhã nói với chúng ta: “*Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng, như sương, như điện chớp*”. Phật và đại Bồ-tát nhìn thấy chân tướng sự thật, cho nên tâm địa các Ngài thanh tịnh, không mảy may dính nhiễm. Đây là điểm chúng ta cần phải học tập.

Đời sống thường ngày đối nhân xử thế tiếp vật chỉ có một cái tâm thuần thiện, thuần là cái tâm làm lợi ích cho tất cả chúng sanh, thuần là hành vi lợi ích tất cả chúng sanh, tuyệt đối không cầu lợi ích cho bản thân. Nếu cầu lợi ích cho bản thân thì chính là tội lỗi. Những ác hạnh này tại sao chúng ta thấy đều có vậy? Ý nghĩ lợi ích bản thân chưa buông xả, cho nên gặp phải tai nạn, họ sẽ hoảng loạn, họ mong được sống, ý nghĩ tham sống sợ chết lập tức liền khởi lên. Bình thường niệm Phật, phát nguyện

cầu sanh Tịnh Độ, đến thời khắc này thì quên sạch, bị hoảng loạn sợ hãi lần áp rồi, Phật biến mất rồi. Công phu bình thường phải được rèn luyện từ ngay trong đời sống thường ngày. Đến khi nào đem ý nghĩ tự tư tự lợi đoạn hết, thật sự buông xả rồi thì đạo Bồ-đề của bạn liền thành tựu. Nếu như không buông được thì tất nhiên trong vô tình đều làm những việc tổn người, không lợi mình. Người thông thường hiểu lầm là tổn người sẽ có lợi cho mình, điều này chắc chắn là một sai lầm. Tổn hại người khác, mà bản thân chỉ có được một chút lợi trước mắt, nhưng quả báo không thể tưởng tượng. Nhân duyên quả báo, đây là định luật của thế xuất thế gian. Cho nên, nhà Phật lại nói: *“Vạn pháp giai không, nhân quả bất không”*. Bạn tạo nhân gì, bạn sẽ được quả báo như thế ấy. Nhân quả thông ba đời, có hiện báo, có sanh báo, có hậu báo. Sanh báo là quả báo của đời sau, hậu báo là đời thứ ba trở về sau nữa. Trong Kinh Phật nói rất rõ ràng: *“Giả sử bách thiên kiếp, sở tác nghiệp bất vong, nhân duyên tụ hội thời, quả báo hoàn tự thọ”* (Cho dù trăm ngàn kiếp, nghiệp đã tạo không mất, khi nhân duyên hội đủ, sẽ nhận lấy quả báo). Hiểu rõ chân tướng sự thật này, chúng ta mới biết thật sự phát tâm đoạn ác tu thiện. Không những là không có hành vi tổn hại người khác, mà ý nghĩ hại người cũng không có, thì tâm này mới thanh tịnh, mới chân thật là người thiện, người tu hành chân chánh.

Người chân tu hành không có người biết, cũng không có người tán thán, nhưng Phật Bồ-tát biết, quý thần biết, nhất định được Phật Bồ-tát hộ niệm. Những thiện thần hộ pháp sẽ giúp đỡ bạn, phù hộ bạn, bạn chắc chắn có thể tránh khỏi tai nạn. Người tu hành chân chánh, ở trong tâm không cầu tránh khỏi tai nạn. Tại sao không cầu vậy? Đây là vọng tưởng, là tạp niệm. Ở trong nhất tâm niệm Phật còn có cầu tránh khỏi tai nạn, vậy là không chuyên tâm, là xen tạp rồi, công phu không thuần. Có cầu chính là phan duyên, vô cầu là tùy duyên. Tai nạn đến rồi, có thể tránh khỏi hay không? Chú ý đến những việc đó làm gì? Không thể tránh khỏi thì tự mình thành tựu rồi. Có thể tránh khỏi thì giúp đỡ chúng sanh khỏi nạn, quyết

không phải vì bản thân. Vì bản thân mà mong cầu tránh tai nạn, đó là tâm luân hồi, không thể thoát khỏi quả báo luân hồi. Có thể may mắn tránh được, thân thể này vẫn còn thì phải lợi dụng thân thể này giúp đỡ người khác, không phải vì mình. Sống chết đều là vì chúng sanh, vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng là vì chúng sanh. Đi đến đó để làm gì vậy? Là để thành Phật. Thành Phật để làm gì? Phổ độ pháp giới chúng sanh. Tất cả đều là vì chúng sanh, không hề nghĩ vì mình, bản thân sống chết hay tai nạn không hề liên quan, vậy là bạn đã giải thoát rồi. Đây là Phật dạy chúng ta làm sao đối diện với sự thật, đối diện với đủ thứ tai nạn, biến cố trước mắt.

Nói thật, để đối diện với sự biến hóa của nghiệp nhân quả báo, bạn phải có trí huệ, phải có năng lực, phải có phương tiện thiện xảo. Những điều này đều phải dựa vào việc tu học lúc bình thường mà rèn luyện, mới có thể thành tựu. Điều quan trọng nhất là trước tiên phải tu bản thân cho tốt, thành tựu pháp thân, Bát-nhã, giải thoát của mình, sau đó mới có thể giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn. Ở trong lục đạo đều là chúng sanh khổ nạn. Không phải nói họ gặp phải tai nạn thì đây là khổ nạn. Trước khi chưa gặp tai nạn thì chúng ta phải phòng bị, tai nạn đến rồi thì không kịp nữa. Đạo phòng bị chính là phải chứng được pháp thân, Bát Nhã, giải thoát. Đây là sự phòng bị cứu cánh nhất, viên mãn nhất. Ba cái này liên kết với nhau, nhưng mà có độ khó của nó. Chứng pháp thân khó, khai trí huệ cũng khó. So sánh ba cái thì Bát-nhã và giải thoát là tương đối dễ dàng. Thật sự có thể được một chút giải thoát là công phu đã đắc lực rồi. Làm sao giải thoát? Buông xả. Giải thoát chính là tự tại. Bạn không buông xả thì bạn có khổ có nạn. Buông xả rồi thì không còn bị khổ nạn nữa, cho dù gặp phải cũng giống như chẳng có gì. Ai chịu buông xả? Chỉ có người thông đạt hiểu rõ đối với những đạo lý chân tướng sự thật này mới chịu buông xả. Cho nên, học Phật muốn biết công phu của họ thì xem mức độ buông xả của họ, họ buông xả được bao nhiêu. Đây là công phu chân thật. Buông xả giúp bạn khai trí huệ, giúp bạn thấy rõ. Đến khi thấy rõ, buông

xả triệt để thì pháp thân hiện tiền ngay. Chúng ta ngày nay nói “nhìn thấu, buông xả”; nhìn thấu vẫn chưa đủ, buông xả cũng không đủ, cho nên vẫn gặp phải biết bao tai nạn, ở trong đời sống thường ngày không tự tại.

Ngạn ngữ có câu: “*Việc bất như ý chiếm tám chín phần mười*”. Tại sao bất như ý vậy? Tại sao chư Phật Bồ-tát các Ngài được như ý, một việc bất như ý các Ngài cũng không có? Chúng ta thì “*việc bất như ý thường đa số*”, nguyên nhân do đâu vậy? Tìm cho ra nguyên nhân và tiêu trừ hết nguyên nhân thì mọi việc như ý thôi. Chư Phật Bồ-tát thông minh, trong quá trình tu học, các Ngài biết tìm. Tìm ra, đây gọi là khai ngộ. Tiêu trừ nó, đây gọi là tu hành, là công phu. Chúng ta phải hiểu, phải học, phải chăm chỉ nỗ lực mà làm, hóa giải cái tai nạn này. Cho dù không thể hóa giải hoàn toàn, nhưng cũng khiến tai nạn này rút ngắn về mặt thời gian, giảm nhẹ về mức độ. Điều này có thể làm được. Người làm càng nhiều thì sức mạnh này sẽ càng lớn. Tại sao chúng ta làm như vậy sẽ có loại hiệu quả này? Trong Kinh Phật nói: “*Tất cả pháp từ tâm tướng sanh*”, đây là căn cứ lý luận. Hoa Nghiêm nói: “*Hư không pháp giới, nhất thiết chúng sanh, duy tâm sở hiện, duy thức sở biến*”, đây là lý luận cơ bản. Tương ứng với lý luận này, chúng ta sẽ sinh tín tâm. Chúng ta đoạn ác tu thiện, thật sự có thể giúp đỡ tất cả chúng sanh, người khác đoạn ác tu thiện cũng có thể giúp đỡ bản thân chúng ta, cho nên làm một cuộc chuyển đổi từ trên tâm địa. Tâm chuyển đổi rồi thì hoàn cảnh của chúng ta sẽ chuyển đổi. Thế giới Hoa Tạng, Thế giới Cực Lạc, người ở bên đó tâm tốt, cho nên cảm được quả báo vô cùng thù thắng. Chúng sanh của thế giới này mê hoặc điên đảo, tâm địa bất thiện, nên chiêu cảm biết bao tai nạn biến cố. Đạo lý là như vậy.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta tôi chỉ giảng đến đây.

A Di Đà Phật!